

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΚΩΝ)ΝΟΥ ΜΠΕΛΛΟΥ διδασκάλου περιφ. Ξάνθης

Τὸ ἐπάγγελμα ὡς προὶδὸν μακρᾶς ἐξελλίξεως διήλθεν διὰ διαφόρων σταδίων. Κατ' ἀρχὰς ἐπιστεύετο ὅτι ὁ Θεὸς καθορίζει τὸ ἐπάγγελμα καὶ γενικῶς ὅλην τὴν δρᾶσιν τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν πάροδον ὅμως τοῦ χρόνου τὸ ἐπάγγελμα ἐκάστον ἐρρυθμίζετο ὑπὸ τῆς ἰσχυροτέρας τάξεως ἢ φυλῆς, διὰ τοῦτο αἱ ἀσχολίαι ἦσαν ἀντίστοιχοι πρὸς τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν κοινωνίαν.

Ἄς ἴδωμεν ποία ἡ ἐπικρατοῦσα σήμερον κατάστασις ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ποία ἡ ἐνδεδειγμένη στάσις τῶν νέων μας ἀπέναντι αὐτοῦ.

Ἐσχάτως μὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ψυχολογίας, τὸ ἄτομον ἐκλέγει μόνον τοῦ ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐξασκήσῃ. Οὐδεὶς ἐπεμβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν, ἢ ὁποία εἶναι ὑπόθεσις καθαρῶς προσωπικῇ καὶ ἀτομικῇ.

Τίθεται ὅμως ἓνα ἀγωνιῶδες ἐρώτημα, εὐθὺς ὡς ὁ μαθητὴς μας ἐγκαταλείψει τὰ μαθητικὰ ἔδρανα διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κονίστραν τῆς βιοτικῆς πάλης, ποῖον ἀκριβῶς ἐπάγγελμα θὰ ἀκολουθήσῃ;

Διότι ἀπὸ τὴν κατάλληλον ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος, θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ πόσον θὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ θὰ ἀναδειχθῇ εἰς τὴν μετέπειτα ζωὴν του.

Ὁ θεσμὸς τῶν Ἀγγλων «ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος εἰς τὴν κατάλληλον θέσιν», ἔχει σήμερον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἐποχὴν μεγάλην ἀξίαν.

Ἡ ζωὴ κρατεῖ στὸ χέρι τῆς ράβδου, διὰ τῆς ὁποίας ὑποδεικνύει στὸν καθένα τὸν δρόμον του. Εὐτυχὴς καὶ ψυχικῶς ὑγιὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος βαδίζει πρὸς τὴν ὑποδεικνυομένην κατεύθυνσιν, προτοῦ αἰσθανθεῖ ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὰ βαρέα καὶ ἀναπόφευκτα πλήγματα τῆς ράβδου, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ ἐπιφέρουν τὸν σωματικὸν καὶ ψυχικὸν θάνατον.

Ὁ ψυχολογὸς Dewey πολὺ ὀρθῶς λέγει: «Τίποτε δὲν εἶναι τραγικώτερον εἰς τὸν κόσμον δι' ἓν ἄτομον ἢ τὸ νὰ μὴ εὐτυχήσῃ τοῦτο νὰ ἀνακαλύψῃ διὰ ποίαν ἐργασίαν καὶ ἐπάγγελμα ἐπλάσθῃ ἱκανὸν εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν ἢ ἐπίσης τὸ νὰ ἀνακαλύψῃ αὐτὸ πολὺ ἀργὰ εἰς τὸν βίον του».

Μόνον τὸ ἄτομον ποὺ ἐκλέγει τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα, ποὺ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἱκανότητάς του, μόνον αὐτὸ εὐημερεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν ζωὴν του. Ἐκτὸς δὲ τῆς ὕλικῆς εὐημερίας τὸ ἄτομον ἀποκτᾷ ἐντὸς τοῦ ἐπαγγέλματός του τὴν ψυχικὴν του ὑγείαν. Διότι τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ἐκλέγει τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα εἶναι ψυχικῶς ὑγιές.

Εἶναι εὐχαριστημένο διὰ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ καὶ ἡ εὐχαρίστησις αὐτὴ τὸ βοηθεῖ νὰ παρακάμπῃ πᾶσαν ἐμφανιζομένην δυσκολίαν καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ ἀποτελέσματα ὠφέλιμα καὶ εὐεργετικά, τόσον δι' ἑαυτόν, ὅσον καὶ διὰ τὸ κοινωνικὸν σύνολον.

Σήμερον δὲ μὲ τὴν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τῆς μηχανικῆς τὰ πράγματα ἐμφανίζονται κατὰ πολὺ διαφορετικά. Διότι εἶναι πολλὰ τὰ μέσα καὶ τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἱκανοποιοῦνται αἱ ἀνάγκαι τοῦ ἀνθρώπου. Κατ' ἔτος ἐμφανίζονται καὶ νέα προῖ-

όντα τῆς μηχανοκρατίας, ἡ δὲ ἐξασφάλις τῶν μέσων διὰ τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν ἐμβάλλει τὸ ἄτομον εἰς διαρκῆ ἀγωνίαν.

Ἐπειδὴ ἡ μηχανοκρατία παρέχει ἄφθονα τὰ μέσα, συντελεῖ στὸ νὰ ἱκανοποιῇ ὁ ἄνθρωπος εὐκολώτερον καὶ περισσότερον τὰς βιολογικὰς του ἀνάγκας. Ὡς ἐκ τοῦτου ὁ ἄνθρωπος ρέπει συνεχῶς πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ γίνεται ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸ ὕλισθής. Ἡ ἐργασία του ἔχει ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἐξασφάλισιν, ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρων χρημάτων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἀνετωτέρας ζωῆς. Οὐδεὶς λόγος γίνεται στὴ ἐποχὴν μας περὶ τῆς ἱκανοποιήσεως τῶν ψυχικῶν ἀναγκῶν, οὔτε περὶ κοινωνικῆς ἀποστολῆς τῆς ἐργασίας, οὔτε περὶ ἀνυψώσεως τοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῆς ἐργασίας. Δυστυχῶς ὁ πνευματικὸς ὀρίζων τῆς ἐποχῆς μας περιορίζεται μόνον στὰ ὕλικά ἀγαθά.

Ἄν θέλωμεν ὅμως νὰ ἔχωμεν ψυχικὴν ἡρεμίαν καὶ ὑγείαν, πρέπει νὰ θεωροῦμεν τὸ ἐπάγγελμα ὡς ἀποστολὴν καὶ ὄχι ὡς βιοπάλην. Ἄν δώσῃ ὁ ἄνθρωπος τοιοῦτον περιεχόμενον στὸν σκοπὸν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς ἐργασίας, δὲν θὰ παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ἐκμεταλλεύσεως καὶ τῆς ἀπάτης. Δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀδικία καὶ ἀνησυχία τῶν ἐργαζομένων,

Εἶναι κάπως δύσκολον νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος ὁ σημερινὸς νὰ σκέπτεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ τοῦτο χρειάζεται ἐντατικὴ καὶ ἐπίμονος ἐργασία ἀπὸ τὸ Δημοτικὸν ἀκόμη Σχολεῖον. Ὁ διδάσκαλος ὀφείλει μὲ κάθε μάθημά του νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἐργασίαν ὄχι μόνον ὡς μέσον πρὸς ἀπόκτησιν ὑλικῶν ἀγαθῶν, διότι τότε παρασκευάζει τὸν ὑλόφρονα μαθητὴν, ἀλλὰ καὶ ὡς μέσον πρὸς ἀπόκτησιν ψυχικῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς γαλήνης καὶ ἡρεμίας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ συνηθίσῃ νὰ ἐργάζεται τὸ ἄτομον ὄχι μόνον διὰ τὴν ὑλικὴν ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν τοιαύτην.

Ἄν οὕτω πως διαπαιδαγωγηθοῦν οἱ ἄνθρωποι, θὰ παύσῃ τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ ἐργασία γενικῶς νὰ θεωροῦνται μόνον ὡς βιοπάλη, ἀλλὰ ὡς συμβολὴ τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν οἰκονομικῶν ἀγαθῶν.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἀπαραίτητον ὁ νέος μας νὰ ἐκλέγῃ ἐλευθέρως τὸ κατάλληλον ἐπάγγελμα διὰ νὰ μπορέσῃ ἀργότερον νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐργασίαν ὡς ἀποστολὴν καὶ καθῆκον καὶ νὰ ἐκτείνεται πέραν τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων μὲ τὸ συναίσθημα τῆς προσφορᾶς εἰς τὴν κοινωνίαν. Πρέπει νὰ καταλάβῃ πολὺ καλὰ ὁ νέος ὅτι διὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐξασφαλίζει μίαν κοινωνικὴν θέσιν καὶ οἰκονομικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ὅτι ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας του ὡς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς του.

Ἀντιθέτως ὅμως ἄκαιρος καὶ ἀκατάλληλος ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος προκαλεῖ ψυχικὰς ἀνωμαλίας, διότι ὀδηγεῖ εἰς τὴν μεταμέλειαν, ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλαγὴν αὐτοῦ, οἰκονομικὴν δυστυχίαν, ἀντιθέσεις εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ ψυχικὰς ταραχάς.

Καὶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, διότι κάθε νέος εἴτε ἀστὸς εἴτε ἀγρότης διαπνέεται ἀπὸ μεγάλα κίνητρα εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματός του, τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον. Ἡ δόξα χαρίζει ὑψηλὰς θέσεις, ὁ δὲ πλοῦτος προέρχεται ἐξ ἐπαγ-

γέλματος προσοδοφόρου. Εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν δύο αὐτῶν κινήτρων συντελοῦν κατὰ πολὺ ὁ κινηματογράφος, ὁ τύπος καὶ τὸ ραδιόφωνον. Δι' αὐτῶν ὁ νέος μας γνωρίζει ποικίλας θέσεις, εὐχάριστον ζῶην καὶ πλούσια σαλόνια καὶ θερμαίνεται ἔτι περισσότερον ἢ ἐπιθυμία του αὐτή.

Καθίσταται φανερόν ὅτι οἱ νέοι τῆς ὑπαίθρου ἀποστρέφονται τὸ πατρικὸν τῶν ἐπάγγελμα καὶ ἀναζητοῦν ἓνα ἐπάγγελμα οἰονδήποτε εἰς μίαν πόλιν. Σημειωτέον ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ εὐνοεῖται καὶ ὑπὸ τῶν γονέων των, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν τὸ παιδί των εἰς τὸ χωράφι νὰ ζῇ ὑπὸ τὰς δυσμενεῖς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦν καὶ αὐτοί. «Νὰ φύγῃς παιδί μου νὰ μὴν κυλιέσαι μέσα στὶς λάσπες ὅπως κι' ἐμεῖς» εἶναι ἡ προτροπὴ τοῦ πατέρα πρὸς τὸ παιδί.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως καὶ δὴ τῆς λαϊκῆς καὶ ἐργατικῆς τάξεως δὲν ὑπάρχουν καθωρισμέναι τάξεις. Διότι ὁ νέος μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τοῦ Σχολείου τρέπεται συνήθως εἰς τὴν βιοπάλην, προτοῦ γεννηθῶν ἀκόμη σχεδὶα ἐπαγγελματικῆς σταδιοδρομίας. Ἀκολουθεῖ ὁ νέος αὐτὸς μοιραίως ἓνα ἐπάγγελμα καὶ γίνεται ὑπάλληλος καταστήματος, μικροεπαγγελματίας τῶν ἐργασιῶν «τοῦ ποδαριοῦ καὶ τοῦ πεζοδρομίου».

Εἰς τοὺς νέους τῆς μεσαίας τάξεως εἶναι πλέον φανεραὶ αἱ προτιμήσεις, διότι αὐτοὶ κατὰ κανόνα ἀφίενται μόνοι των νὰ σχεδιάσουν τὸ μέλλον των. Ἡ ἐπιθυμία των εἶναι πολὺ μεγάλη λόγῳ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ περιβάλλοντος διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐξασφαλίσῃ μίαν ἄνετον ζῶην. Οἱ τοιοῦτοι νέοι ὁδηγοῦνται πολλάκις εἰς τὸν ἐπαγγελματικὸν ἀρριθισμόν.

Οἱ νέοι δὲ τῆς ἀνωτέρας τάξεως θέλουν νὰ καταλάβουν καὶ τὰς ἀνωτέρας θέσεις. Κινοῦνται ἀπὸ μίαν ὑπέρμετρον φιλοδοξίαν καὶ οὐχὶ ἀπὸ συναίσθησιν τῶν ἱκανότητων των.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅπως εἶδομεν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος ἐξασκοῦν καὶ οἱ γονεῖς. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς οἰκογενείας δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὰ παιδιά τῶν χαμηλῶν κοινωνικῶν τάξεων νὰ μορφωθῶν ἢ νὰ εἰδικευθῶν σ' ἓνα ὥρισμένον ἐπάγγελμα.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐπάγγελμα τῶν γονέων γίνεται αἰτία πολλάκις συμπλεγμάτων ἀνωτερότητος ἢ κατωτερότητος τῶν τέκνων. Ὁ μέγας ψυχαναλυτὴς Adler στὴ θεωρίᾳ του ἀναφέρεται στὰ συμπλέγματα πού δημιουργοῦνται στὰ παιδιά ἐκ μέρους τῶν γονέων των. Τὸ ὑπερκτιμώμενον ἀγόρι νομίζει ὅτι ὑπερέχει τῶν ἄλλων, γι' αὐτὸ σχεδιάζει ἀπραγματοποίητα ὄνειρα, γιὰ νὰ ἀπογοητευθῇ ἄργότερα.

Ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ γονεῖς ἐμβάλλουν τὴν ὑπερηφάνειαν γιὰ τὴν καταγωγὴν τους, γιὰ τὴν θέσιν τοῦ πατέρα, γιὰ τὸν πλοῦτό τους. Ὁ πατέρας μὲ τὴν κυριαρχικὴν συμπεριφορὰν του προκαλεῖ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ παιδιοῦ κι αὐξάνει τὴν ἀνάγκην νὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ σὲ δύναμιν καὶ νὰ περάσῃ τὸν πατέρα του. Ἡ μητέρα πάλι πού ὑπερβολικὰ περιποιεῖται τὸ παιδί τραβάει αὐτὴ ὅλη τὴν κοινωνικότητά του, πού θὰ κατηύθυνε πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Παιδιά πού μένουν σὲ σπίτια μὲ ἀναστατωμένη ἀτμόσφαιρα, μὲ γκρίνιες καὶ φιλονεικίες, ζοῦν πάντοτε μὲ φόβους κι

ἐχθρεύονται τοὺς πάντας, νοιώθοντας συνεχῇ θλίψιν γιὰ τὸν δίκον τους βίον.

Αἱ τιμητικαὶ διακρίσεις μὲ τοὺς μικροεγωϊσμούς γιὰ πρωτοκαθεδρία, μὲ τὸ «κουτσομπολιό» καὶ τὶς συκοφαντίες παραδειγματίζουν μὲ τὸ χειρότερον παράδειγμα τοὺς νέους καὶ τοὺς διδάσκουν τὴν ἐπιδίωξι γι' ἀπόκτησι δυνάμεως καὶ ἀξίας μὲ ἀθέμιτα μέσα.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συναισθήματος τῆς μειονεκτικότητος θὰ εἶναι ἡ ἔλλειψις τοῦ θάρρους πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπὸ τὴν πρώτη παιδικὴ ἡλικία ἐξαρτᾶται ἡ ὅλη γραμμὴ τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν ζωὴ του ὡς ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς ἀργότερα.

Ὡς γονεῖς καὶ διδάσκαλοι θὰ πρέπει νὰ δώσωμεν ὅλως ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, διότι ἅμεσα ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἐνέργειές μας ποῖος θὰ ἀποβῇ μελλοντικῶς ὁ μαθητὴς μας. Τὸ σημερινὸν σχολεῖον δὲν ἔχει προορισμὸν νὰ διδάξῃ μερικὰ μόνον πράγματα, ἔχει προορισμὸν νὰ διευκολύνῃ τὴν ζωὴν, νὰ προσφέρῃ ἄνδρας εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς αὔριον. Τὸ νὰ ἐγκαταλείπῃ τοὺς μαθητὰς του, τὴν στιγμὴν πού φθάνουν εἰς ἡλικίαν δώδεκα ἐτῶν, εἶναι σκληρὸς χλευασμός, διότι ἔτσι τοὺς ρίχνει ἀόπλους εἰς τὴν μεγάλην μάχην τῆς ζωῆς.

Πρέπει νὰ ἐννοήσῃ καλῶς καὶ νὰ ἐνστερνισθῇ ὁ προσοδευτικὸς διδάσκαλος τὴν μεγάλην ἀρχὴν «διδάσκομεν ὄχι διὰ τὸ Σχολεῖον, ἀλλὰ διὰ τὴν ζωὴν». Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο πρέπει νὰ ἀφοσιωθῇ μὲ ζῆλον εἰς τὸ ἔργον του καὶ νὰ μὴν τὸν ἀπασχολοῦν ἄλλες βιοτικὲς φροντίδες εἰμὴ μόνον ἡ ὑψηλὴ του ἀποστολή, ἡ διαπαιδαγώγησις δηλ. τῶν παιδιῶν, ὥστε νὰ ἀποδοῦν αὔριον χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας.

Ἄς ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν προτροπὴν τῆς Χιλιανῆς διδασκαλίσεως καὶ ποιητρίας Γαβριέλλας Μιστροῦ διὰ «νὰ ἔχῃ ἀπλότητα καὶ βάθος εἰς τὰ καθημερινὰ μαθήματα, νὰ μὴ φέρῃ εἰς τὸ σχολεῖον τὶς ὑλικὰς μέριμνες καὶ τὶς κωμικὰς λύπες, νὰ ἀπλῶνῃ ἐλαφρότερον τὸ χέρι του εἰς τὴν τιμωρίαν καὶ ἀπαλώτερον εἰς τὸ χάδι, νὰ ἐπιπλήτῃ ἀπόθυμα, διὰ νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι τιμωρεῖ ἀπὸ ἀγάπην, νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ πλινθόκτιστον σχολεῖον του εἶναι καμωμένο ἀπὸ πνεῦμα, νὰ προσφέρῃ τὶς φλόγες τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, διὰ νὰ καλύψουν τὴν πτωχὴν εἴσοδον τοῦ σχολείου του καὶ τὴν γυμνὴν αἵθουσάν του, νὰ χαρίζῃ τὴν καρδίαν του, διὰ νὰ ἀποτελέσῃ δι' αὐτὸ ἓνα ἰσχυρὸν στύλον καὶ τὴν καλὴν θέλησίν του, διὰ νὰ ἀποβῇ χρυσὸς πολὺ καθαρῶτερος ἀπὸ τὸν χρυσὸν τῶν πλουσίων σχολείων».

Ἐτσι σκεπτόμενος ὁ διδάσκαλος θὰ ἐργάζεται φιλότιμα καὶ θὰ καταστήσῃ τὸ σχολεῖον του, σχολεῖον αὐτενεργείας καὶ ζωῆς καὶ θὰ κατευθύνῃ τοὺς μαθητὰς του νὰ γνωρίσουν τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.

Τοιοιτοτρόπως θὰ ἀντιληφθῇ ὁ μαθητὴς ὅτι ἡ κοινωνία μας ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ γιатρούς, δικηγόρους, τραπεζίτας, καθηγητὰς καὶ διδασκάλους. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς πυροσβέστας, μηχανοδηγούς, τεχνίτας καὶ ὁδοκαθαριστάς. Ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι εἶναι ὠφέλιμοι μεταξύ των.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν χειροτεχνικῶν μαθημάτων ὡς τῆς ξυλοκοπτικῆς, τῆς συρματοτεχνίας κ.ἄ. ἐξασκεῖται ὁ μαθητὴς εἰς τὴν δεξιотеχνίαν τῶν χειρῶν, οὕτω πὼς μανθάνει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἐργασίαν καὶ τοὺς χειρονακτικῶς ἐργαζομένους.

Εἰς τὸ τοιοῦτον σχολεῖον ὁ διδάσκαλος θὰ δύναται εὐκολώτερον νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰς ἐπιδόσεις τῶν μαθητῶν του καὶ νὰ συγκεντρῶνῃ ἐποικοδομητικὰς πληροφορίες ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα, τὰς δεξιότητας τὴν διαγωγὴν, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ ἄλλα ἐλαττώματα καὶ ἀρετὰς τοῦ παιδιοῦ.

Ταῦτα πάντα δύνανται νὰ ἐξακριβωθοῦν δι' εἰδικῶν ἐρωτηματολογίων καὶ test δεδοκιμασμένων εἰς μεγάλον ἀριθμὸν παιδιῶν. Ἐπειτα τὸ ψυχογράφημα καὶ τὸ δελτίον ἀτομικότητος θὰ δίδουν τὴν ὅλην εἰκόνα ἐνὸς ἐκάστου ἀτόμου.

Ὅταν τὸ Σχολεῖον δώσῃ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δι' ἓνα ἕκαστον μαθητὴν, τότε θὰ δυνηθοῦν εἰδικοὶ νὰ καθορίσουν διὰ ποῖον ἐπάγγελμα εἶναι ἱκανὸς ὁ μαθητὴς μας. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ προσανατολισταί, οἱ θεράποντες ἐνὸς ἰδιαίτερου θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ κλάδου τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης, τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς διὰ τὴν ἐκλογὴν ἐνὸς ἐπαγγέλματος ὑφ' ἐνὸς νέου ἐξετάζει ἐὰν ὁ νέος ἔχῃ τὰς ἱκανότητας διὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Τοῦτο διαπιστοῦται ἀπὸ τὴν ὅλην παρακολούθησιν τοῦ Σχολείου καὶ τὴν ἐξέτασιν προσανατολιστοῦ. Ἐπίσης ὁ νέος πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίς δυσκολίες καὶ τίς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ νὰ θέλῃ χωρὶς ἐπιφυλάξεις νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό. Ἄλλο πρόβλημα μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς εἶναι ἡ οἰκονομικὴ ἀξία ἐκάστου ἐπαγγέλματος.

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ φέρνει σὲ πολὺ δύσκολον σημεῖον τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολιστὴν, διότι ἓνας νέος δύναται νὰ συγκεντρῶνῃ ὅλας τὰς ἱκανότητας δι' ἓν ἐπάγγελμα, τοῦτο ὅμως λόγῳ κορεσμοῦ ἐπαγγελματιῶν δὲν ἔχει οἰκονομικὴν ἀξίαν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολιστὴς δὲν μένει ἀδρανὴς, ἀλλὰ κάμνει διαφόρους στατιστικὰς καὶ μελετᾷ ὅλα τὰ παραγωγικὰ ἔργα λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐργατῶν. Παίρνει δελτία ἀπὸ συλλόγους καὶ σωματεῖα καὶ πληροφορεῖται πόσους ἐπαγγελματίας ἀκόμη χρειάζονται. Ἐπίσης λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸν νόμον τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως τῶν ἀγαθῶν.

Πλεῖσται ὅσαι εἶναι αἱ ὠφέλειαι ἐκ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ.

Ἐπικρατεῖ τάξις εἰς τὰ ἐπαγγέλματα ἄνευ ἀλλαγῶν καὶ μεταθέσεων, καλαὶ διαθέσεις μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἀλληλοσεβασμὸς μεταξὺ ἐργοδοτῶν καὶ ἐργοζομένων. Ἐλαττοῦται ὁ χρόνος ἐκμαθήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποφεύγεται δὲ ἡ κόπωση καὶ ἡ ἀνία.

Δίδεται ἐργασία εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐξασκοῦν κανένα ἐπάγγελμα καὶ οὕτω πῶς ἐλαττοῦται ἡ ἀνεργία. Ἀξιοποιοῦνται τὰ τάλαντα καὶ οἱ εὐφυεῖς δὲν καταστρέφονται.

Θὰ ᾔτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἰδρυθοῦν εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν μας γραφεῖα ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐν συνεργασίᾳ μὲ τοὺς ἄλλους ἀρμοδίους θὰ κατευθύνουν τοὺς ἀνησύχους νέους μας τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς εἰς τὸ κατάλληλον δι' ἕκαστον ἐπάγγελμα.

Ὅσοι πονοῦν ἀληθινὰ τὸν τόπον μας καὶ ἐπιθυμοῦν εὐημερίαν καὶ ὄχι δημιουρ-

γίαν κοινωνικῶν προβλημάτων πρέπει νὰ προσέξουν ὅλως ἰδιαιτέρως τὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμὸν τῶν νέων μας. Ἔχει ὑποχρέωσιν ἡ κοινωνία ἀπέναντι τῶν νέων, διότι παραμέλησις αὐτῶν σημαίνει καὶ παραμέλησιν τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος.

ΟΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Κατάλληλες καὶ γιὰ ἐλεύθερα ἀναγνώσματα

Ἡ ζύμη

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Κου Χρυσοστόμου

Πόσες φορές τὸ εἶδατε, παιδιὰ μου, εἰς τὸ σπίτι,
ὅταν στὴ σκάφη πάλλευκο ἀλεύρι ἡ μητέρα
γιὰ νὰ ζυμῶσ' εἰτοίμασε. Στὴ μέση λάκκο σκάφτει,
στὸ λάκκο μέσα χλιαρὸ νερὸ κι' ἀλάτι χύνει,
κι' ὕστερα μὲ τὰ χέρια της ρίχνει καὶ τὸ προζύμι.
Ἀνακατεύει ὅλ' αὐτά, μὲ δύναμη ζυμώνει,
κι' ἀπλώνει στὴν πινακωτὴ ὠμὰ ψωμιὰ ἀφράτα.
Καὶ τὰ ψωμιὰ σιγὰ σιγὰ, γιὰτ' ἔχουνε προζύμη,
φουσκώνουνε καὶ γίνονται διπλᾶ ἀπ' ὅ,τι ἦσαν.

Τ' ἀλεύρι εἴμαστε ἡμεῖς στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω,
προζύμι εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὰ θεῖα τὰ λόγια.
Μέσ' στὴν καρδιά μας μπαίνουνε, τὴν κάνουν ἄνω κάτω.
Ἀμαρτωλοὶ πὼς εἴμαστε τότε τὸ ἐννοοῦμε,
καὶ προσπαθοῦμε τοῦ Χριστοῦ νὰ μοιάσουμε στὰ ἔργα.
Κι' ὅλος ὁ κόσμος ζυμωτὸ θὰ γίνη τοῦ Κυρίου,
ὅαν ζυμωθῇ μὲ τὴ θερμὴ, τὴν Πίστι, τὴν Ἀγάπῃ.